

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/190/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3218201295
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3218201295.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: G., proti žalovanému: G. o zaplatenie 820,37 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 21. augusta 2019, č.k. 2Csp/102/2018-120, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - zamietajúcej časti (výrok III.) a v závislej časti o trovách konania (výrok IV.) **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 615,12 eur, úrok z omeškania vo výške 0,67 eur a úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 615,12 eur od 25.09.2018 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach vo výške 40,00 eur, ktoré sú splatné vždy do 25. dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného zaplatenia s tým, že v prípade omeškania s plnením čo i len jednej splátky sa stáva splatný celý dlh (výrok II.). Vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok III.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 49,96 %, a to do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku (výrok IV.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanému zaplatenia istiny vo výške 820,37 eur, úroku vo výške 37,04 eur, úrokov z omeškania vo výške 0,67 eur, úroku vo výške 12,90 % ročne z nezaplatennej istiny 820,37 eur od 25.09.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne z nezaplatennej istiny 820,37 eur od 25.09.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne z nezaplatených úrokov 37,04 eur od 25.09.2018 do zaplatenia a nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 1,22 eur. Zároveň si žalobca voči žalovanému uplatnil aj nárok na náhradu trov konania. Podanú žalobu odôvodnil tým, že dňa 08.11.2016 uzatvoril žalobca so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 1.100,- eur. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol žalovaný povinný splatiť do 20.10.2021. Uviedol, že žalobca ako banka si s odbornou starostlivosťou preveril žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím ohľadom schopnosti splácania úveru. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti tým, že prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, preto žalobca úver predčasne zosplatnil (24.09.2018), ku ktorému dňu pohľadávka predstavovala sumu 919,30 eur a pozostávala z istiny poskytnutého úveru vo výške 820,37 eur, úrokov vo výške 37,04 eur, úrokov z omeškania v sume 0,67 eur, poplatkov v sume 60,00 eur za upomienky

(15 eur za každú) a výzvu na predčasné splatenie úveru (30 eur) v zmysle sadzobníka poplatkov, ktoré poplatky si žalobca od žalovaného v súdnom konaní neuplatňuje a poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver v sume 1,22 eur. Žalovaný po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby neuskutočnil žiadnu úhradu. Na podporu uplatneného nároku žalobcu uviedol právnu argumentáciu s uvedením rozsiahlej rozhodovacej činnosti súdov. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril podaním zo dňa 30.11.2018, v ktorom uviedol, že Zmluva o úvere zo dňa 08.11.2016 neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Namietal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uviedol rozsiahlu právnu argumentáciu s poukazom na judikatúru, prečo zmluva mala obsahovať termín každej splátky a ich rozpis na uvedené zložky. V prípade uvedenej zmluvy táto obsahuje len výšku, počet a termíny anuitnej splátky a nie rozpis každej jednotlivéj splátky na istinu, úrok a iné poplatky, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Podľa názoru žalovaného poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov aj v dôsledku toho, že v predmetnej zmluve absentuje vzorec výpočtu RPMN s dosadenými a vysvetlenými veličinami. Všeobecné obchodné podmienky nemôžu obsahovať súčasť zmluvy, pretože žalobca nepreukázal, že žalovaný bol s obsahom týchto vedľajších dojednaní oboznámený. Ďalej namietal, že žalobca nepredložil dôkaz o tom, že žalovanému doručil výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a výzvu na predčasné splatenie úveru, v dôsledku čoho potom nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a žalobca potom nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastala po podaní žaloby. Žalovaný ďalej uviedol argumenty, prečo žalobca nemá nárok na zmluvný úrok po vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu. Žalovaný vo svojom podaní ďalej uviedol, že Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 22Co/20/2018 zo dňa 05.04.2018 prerušil konanie a predložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálne otázky v súvislosti s aplikáciou rozhodnutia vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia c/a Klára Biróová. Prejudiciálne konanie je vedené na Súdnom dvore Európskej únie pod značkou C-331/18-Pohotovosť. Vzhľadom na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, od ktorej odvodzuje žalobca svoj nárok, neobsahuje rozdelenie splátky na istinu, úroky a poplatky, žalovaný navrhol prerušenie konania v zmysle § 162 C.s.p. do času rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18-Pohotovosť. Ak by však súd zastával názor, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18-Pohotovosť nemá žiadny vplyv na konanie v tejto veci, navrhol, v prípade, že mu súd uloží zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu, ktorá je v súlade so zákonom, aby mu súd umožnil uhrádzať dlžnú sumu v splátkach po 60,- eur mesačne. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca písomným podaním zo dňa 20.12.2018, v ktorom uviedol, že predmetná zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Poukázal na skutočnosť, že neoddeliteľnou súčasťou predmetnej zmluvy sú aj obchodné podmienky banky, a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy a ďalšie náležitosti sú v obchodných podmienkach. V danom prípade počet a termíny splátok istiny a úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Je nesporné, že zmluva obsahuje údaje o výške, počte a termínoch anuitnej splátky v bode 1.2. Obchodné podmienky obsahujú v bode 2.5.3 spôsob anuitného splácania, ktorý je v tomto ustanovení vysvetlený. V bode 2.5.5 Obchodných podmienok je uvedené poradie uspokojovania pohľadávky. Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Uvedený súd judikoval, že zákon o spotrebiteľských úveroch nevyžaduje rozpis splátky na jednotlivé zložky. Ďalej uviedol, že všetky predpoklady použité na výpočet RPMN sú v predmetnej zmluve uvedené a zákon nepožadoval uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a ani špeciálne označovať predpoklady pre výpočet RPMN. Spolu s podaním predložil ako prílohu doručky, ktoré sú dôkazom o doručovaní opakovaného upozornenia a výzvy na predčasné splatenie úveru žalovanému. Žalobca ďalej uviedol rozsiahlu právnu argumentáciu, z akých dôvodov by mu mali patriť aj zmluvné úroky po zosplatnení a na podporu svojich argumentov uviedol viacero rozhodnutí súdov. Poukázal na skutočnosť, že zákon č. 129/2010 Z. z. nikde vo svojich ustanoveniach nezaviedol pravidlo, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente. Obchodné podmienky žalobcu, Všeobecné obchodné podmienky a Sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal. Uviedol, že je ochotný pristúpiť k uzavretiu zmieru za podmienok, ktoré uviedol v tomto podaní, zároveň sa nestotožnil s vyjadreniami žalovaného, na základe ktorých navrhol súdu prerušenie konania. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18 nemá vplyv na konania v uvedenej právnej veci.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že dňa 08.11.2016 uzavreli strany sporu zmluvu označenú ako "Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX - G.", na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 1.100,- eur, ktorý sa žalovaný

zaviazal splácať v 60-tich mesačných splátkach vo výške 24,91 eur počnúc dňom 21.11.2016 pri úrokovej sadzbe vo výške 12,90 % ročne (ďalej len "predmetná zmluva"). Poplatok za poskytnutie úveru bol v predmetnej zmluve určený vo výške 55,- eur jednorazovo. V predmetnej zmluve bol ďalej uvedený poplatok za poistenie vo výške 0,61 eur mesačne, súbor poistenia A, počet úhrad poplatku za poistenie schopnosti splácať úver: 60. RPMN bola uvedená vo výške 16,59 %, priemerná RPMN vo výške 20,01 %, splatnosť úveru 20.10.2021. Ako celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť (súčet výšky úveru a celkových nákladov klienta spojených s úverom), bola v predmetnej zmluve uvedená suma 1.549,60 eur, ktorá suma zodpovedala súčtu všetkých splátok a poplatku za poskytnutie úveru vo výške 55,00 eur. Podľa predmetnej zmluvy bol úver poskytnutý za podmienok uvedených v zmluve, v Obchodných podmienkach pre úvery občanom (OP) a vo Všeobecných obchodných podmienkach (VOP). V zmysle bodu 8.12 písm. b) Všeobecných obchodných podmienok G., ak sa klient dostane do omeškania s plnením peňažných alebo nepeňažných povinností banka môže písomným oznámením doručeným klientovi okamžite vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Listom označeným "Opakované upozornenie" zo dňa 20.07.2018 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie omeškaných splátok úveru poskytnutého na základe predmetnej zmluvy, ktoré predstavovali ku dňu vyhotovenia tejto listiny sumu 40,62 eur a titulom trvajúceho porušenia zmluvných povinností si uplatnil zmluvnú pokutu vo výške 15,00 eur. Žiadal o zaplatenie dlžnej sumy najneskôr do 25.07.2018. Súčasne s výzvou na zaplatenie omeškaných splátok žalobca žalovaného upozornil, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka a požiada žalovaného na zaplatenie celej pohľadávky, ktorá ku dňu vyhotovenia listiny predstavovala sumu 868,72 eur. Uvedené upozornenie bolo podľa predloženej doručky žalovanému doručené dňa 25.07.2018. Listom označeným "Výzva na predčasné splatenie úveru" zo dňa 24.09.2018 žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru ku dňu 24.09.2018 a vyzval žalovaného na zaplatenie celého dluhu vo výške 919,30 eur s príslušenstvom. Výzva bola podľa predloženej doručky žalovanému doručená dňa 28.09.2018. Z prehľadu splácania vyplýva, že žalovaný uhradil žalobcovi splátky v celkovej výške 484,88 eur, z ktorej sumy bola suma 193,66 eur započítaná na úrok, suma 279,63 eur na istinu a suma 11,59 eur na poistné.

4. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 2 písm. a/, b/, d/, g/, h/, § 9 ods. 2 písm. k/, l/, § 11 ods. 1 písm. b/, d/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (08.11.2016), § 497 Obch. zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 52 ods. 1, 4, § 53 ods. 1 - 5, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 565, § 3 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 Obč. zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 162 ods. 1 písm. a/, § 162 ods. 1, 3, § 164 CSP, s odkazom na ktoré predovšetkým zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, keď dospel k záveru, že nie sú pre to splnené zákonné podmienky. Vo vzťahu k samotnej žalobe na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že táto je čiastočne dôvodná. Predmetnú zmluvu, uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným, súd posúdil podľa jej obsahu a dospel k záveru, že ide o zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka. Zároveň však ide aj o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetná zmluva spĺňa tiež definíčné znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa vyššie uvedených ustanovení § 2 písm. a/, b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd na základe uvedeného na predmetnú zmluvu aplikoval aj príslušné právne normy chrániace spotrebiteľa, teda najmä príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 ustanovuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom neuvedenie vybraných z nich (tých, ktoré je potrebné považovať za najpodstatnejšie a neopomenuteľné) ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého spotrebiteľského úveru. V danom prípade súd zistil, že predmetná zmluva neobsahuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V predmetnej zmluve síce je uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, avšak táto nie je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, keďže táto je iba súčtom všetkých splátok a poplatku za poskytnutie úveru bez toho, aby v nej bolo zahrnuté poistné. Do celkových nákladov pritom patrí aj poistné, pretože spotrebiteľ musel uzavrieť aj poistnú zmluvu ako súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Opak žalobca nepreukázal. V predmetnej zmluve je uvedená celková čiastka v sume 1.549,60 eur, pričom z údajov platných v čase zmluvy je táto suma celkových nákladov uvedená nesprávne, pretože pri dohodnutej výške mesačnej splátky 24,91 eur spolu s poplatkom vo výške 0,61 eur za poistenie úveru

pri ich počte (60) a spolu s poplatkom vo výške 55,- eur za poskytnutie úveru je táto celková čiastka, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť, vo výške 1.586,20 eur, a teda nie vo výške 1.549,60 eur. Zo znenia predmetnej zmluvy je zrejmé, že v zmluve sa nachádza predformulovaný text o poistení (schopnosti splácať úver) ako Súbor A, avšak zmluva vôbec nepredpokladá odmietnutie poistenia ako takého. Ani samotná žiadosť o poskytnutie úveru, ktorá je formulárovou žiadosťou, možnosť odmietnutia poistenia nepredpokladá. Pokiaľ tvoril výšku splátky úveru aj poplatok za poistenie vo výške 0,61 eur, mal byť nevyhnutne zahrnutý pre účely výpočtu celkovej čiastky spojených s úverom. Všetky tieto okolnosti nasvedčujú tomu, že poistenie uzavreté veriteľom nie je osobitnou službou poskytnutou dlžníkovi, ale bolo vecou obchodných nákladov samotného veriteľa, teda žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že dohoda o poplatku za poistenie schopnosti splácať úver, uvedená v základných parametroch úveru predmetnej zmluvy, bola podmienkou uzavretia zmluvy a žalovaný musel podpísať aj dojednanie o poistnom resp. poplatku za poistenie, pokiaľ chcel dosiahnuť poskytnutie úveru. Uvedené vyplynulo aj zo samotného výsluchu žalovaného. Súd preto dospel k záveru, že náklady na poistenie bolo potrebné zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa, pretože to bolo podmienkou toho, aby žalovaný získal spotrebiteľský úver alebo ho získal za ponúkaných podmienok. Vychádzajúc z výšky celkových nákladov úveru a výšky RPMN 16,59 % uvedenej v predmetnej zmluve súd konštatoval, že suma poplatku spojená s poistením schopnosti splácať úver dojednaného na dobu 60 mesiacov do nákladov zahrnutá nebola a preto aj výška RPMN bola vypočítaná nesprávne. S poukazom na uvedené dospel súd k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V predmetnej zmluve je obligatórny údaj uvedený nesprávny, v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje, že veriteľ nemôže požadovať od dlžníka úroky a poplatky. V tejto súvislosti súd poukazuje na rovnaké právne závery konštatované v rozsudku tunajšieho súdu č. k. 4Csp/102/2018 - 102 zo dňa 24. januára 2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/93/2019 - 161 zo dňa 20. júna 2019 v obdobnej právnej veci. Z listinných dôkazov predložených žalobcom a z jeho nerozporovaných skutkových tvrdení mal súd za preukázané, že žalovanému boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1.100,- eur a žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti tým, že poskytnutý úver riadne nesplácal, na čo bol žalovaný upozornený, ako aj na možnosť predčasného zosplatnenia úveru. Žalobca ku dňu 24.09.2018 pristúpil k zosplatneniu úveru. Z predložených listín vyplýva a nebolo medzi stranami sporné, že žalovaný žalobcovi celkom uhradil sumu 484,88 eur a na základe týchto skutočností a zákonných ustanovení žalobcovi patrí právo len na zaplatenie zostatku poskytnutých finančných prostriedkov úveru vo výške 615,12 eur (suma 1.100,- eur mínus 484,88 eur). V tejto časti považoval súd podanú žalobu za dôvodnú. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s platením svojho peňažného záväzku (či už pri platení jednotlivých mesačných splátok alebo celého zosplatneného úveru) vzniklo žalobcovi právo popri dlžnej istine i právo na úhradu úroku z omeškania. Z jednoznačných rozhodných skutočností je zrejmé, že žalobca si okrem úrokov z omeškania z jednotlivých splátok do zosplatnenia t. j. do 24.09.2018 (zrejmé z prehľadu pripojenej tabuľky) v celkovej výške 0,67 eur (ako súčet úrokov z omeškania z jednotlivých splátok vždy od ich splatnosti do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) uplatnil i úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne z celej dlžnej istiny od 25.09.2018 do jej úplného zaplatenia (vyplývajúce zo žalobného návrhu). Nakoľko uvedený vzťah medzi účastníkmi zmluvy bol posúdený ako občianskoprávny spotrebiteľský vzťah, i dojednania ohľadne úroku z omeškania sa musia spravovať občianskoprávnymi ustanoveniami, podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., účinného v čase uzatvorenia právneho úkonu. Vychádzajúc z vyššie uvedených citovaných ustanovení súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vo výške 0,67 eur (z jednotlivých omeškaných splátok do vyhlásenia splatnosti úveru) a následne i úrok z omeškania vo výške 5,00 % (v uplatnenej výške neodporujúcej zákonu) z priznanej dlžnej sumy 615,12 eur (zostatku nesplatených poskytnutých finančných prostriedkov po vyhlásení predčasnej splatnosti) odo dňa 25.09.2018 (nasledujúci deň po zosplatnení úveru) až do úplného zaplatenia, a vo zvyšnej časti o zaplatenie úrokov z omeškania žalobu zamietol. Nakoľko sa predmetný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalobca nemá nárok na žiadne úroky z úveru, úroky z omeškania z týchto úrokov a ani na žiadne poplatky. Z uvedených dôvodov súd vyhovel žalobe iba čiastočne a v nedôvodných častiach ju zamietol.

Súd v danej veci uloženú povinnosť umožnil žalovanému splácať v splátkach vo výške 40,- eur mesačne, ktoré splátky sú splatné vždy do 25. dňa konkrétneho kalendárneho mesiaca až do úplného zaplatenia uloženej sumy, a to pod stratou výhody splátok pri omeškaní s plnením čo i len jednej splátky. Súd zohľadnil predovšetkým výšku uloženej povinnosti žalovanému, jeho osobné a majetkové pomery zistené na pojednávaní. Výšku mesačnej splátky určil tak, aby žalovaný

bol schopný povinnosť uloženú rozsudkom žalobcovi plniť dobrovoľne a aby takýmto postupným pravidelným plnením povinnosti došlo k úhrade oprávnene uplatneného nároku žalobcu v primeranom čase. O nároku na náhradu trov rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, 2 C.s.p., podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Vo veci samej súd žalobe žalobcu vyhovel v časti o zaplatenie istiny vo výške 615,12 eur (čo predstavuje 74,98 %), žalovaný bol úspešný v časti o zaplatenie istiny 205,25 eur (v ktorej časti súd žalobu zamietol, čo predstavuje 25,02 %). Súd na základe uvedeného zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi v stanovenej lehote náhradu trov konania v rozsahu čistého úspechu žalobcu v spore, teda v rozsahu 49,96 % (74,98 % mínus 25,02 %), pričom podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca, smerujúc svoje odvolanie voči zamietajúcej časti a závislej časti o trovách konania, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že aj v zamietajúcej časti bude jeho žalobe vyhovené a bude mu priznaný plný nárok na náhradu trov konania. Dôvodil nesprávnymi skutkovými zisteniami a vychádzajúc z obsahu odvolania tiež nesprávnymi právnymi závermi (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP). Namietal, že súd prvej inštancie bez akýchkoľvek dôkazov uvádzal, že žalovaný nemal možnosť uzatvoriť zmluvu bez uzatvorenia poistenia, čo odmieta, naviac žalobca o takýchto skutkových zisteniach a následnom právnom posúdení nemal vedomosť, dozvedel sa to z odôvodnenia rozhodnutia, ktorým vyhlásil súd úver za bezúročný a bez poplatkov pre údajnú chybnú obligatórnu náležitosť zmluvy. Samotný žalovaný skutočnosť, že nemal možnosť neuzatvoriť k úverovej zmluve poistenie, netvrdil. Teda žalobca nemohol túto skutočnosť považovať za spornú. Súd mal možnosť vychádzajúc zo zmluvnej dokumentácie vyvodiť presne opačné závery. Podľa jeho názoru takýto postup súdu je v rozpore s procesnoprávnymi predpismi a súvisiacou judikatúrou na predvídateľnosť postupu a rozhodovanie súdov, v súvislosti s čím poukázal na uznesenie NS SR zo 17.10.2011 sp. zn. 7Cdo/42/2010, čím podľa jeho názoru došlo vo vzťahu k nemu tiež k porušeniu práva na spravodlivý proces, teda uplatnil tiež odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Namietal tiež, že súd prvej inštancie nevyzval žalobcu na doplnenie žaloby, pokiaľ považoval jeho podanie za neúplné a nezrozumiteľné. V rámci predzmluvných rozhodnutí každý klient má možnosť vybrať si uzatvorenie úverovej zmluvy bez poistenia, s poistením súboru A, alebo poistením súboru B. Teda bolo ju možné uzatvoriť aj bez poistenia a uzatvorené poistenie bolo možné kedykoľvek zrušiť. Poukázal na vyjadrenie odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS zo dňa 02.09.2019 v rámci poskytnutia súčinnosti Okresnému súdu Revúca, kde sa uvádza, že z obdržanej dokumentácie nie sú podklady nasvedčujúce tomu, že by uzatvorenie zmluvy bolo podmienené pristúpením spotrebiteľa k poistnej zmluve. K samotnému nedodržaniu obligatórnej náležitosti uvedenia celkových nákladov úveru uviedol, že poistné nebolo v celkových nákladoch spotrebiteľa uvedené, pretože uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným a nemalo vplyv na žiadnu podmienku úverovej zmluvy. Bolo uzatvorené množstvo zmlúv, súčasťou ktorých nebolo poistenie. Celkové náklady tak boli vypočítané správne. Navrhoval zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie dokazovanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný nevyužil svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - zamietajúcej časti (výrok III.) a v súvisiacej časti o náhrade trov konania (výrok IV.), je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho

zostávajúcej - vyhovujúcej časti (výrok II.) a zamietajúcej časti týkajúcej sa prerušenia konania (výrok I.) nepreskúmaval, keďže tieto suspenzívnym účinkom odvolania dotknuté neboli.

9. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a ich existenciu tiež odvolateľ netvrdil.

10. V ďalšom sa odvolací súd vzhľadom na odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie predchádzajúcemu rozhodnutiu vo veci, zaoberal tiež tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávne procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

11. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP), je totiž taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že „sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda samotná procedúra prejednaní veci (teda to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Najvyšší súd opakovane uviedol, že tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku, na čom zotrúva najvyšší súd aj za účinnosti CSP (príkladmo 1 Cdo 43/2017, 2 Cdo 93/2017 a ďalšie). Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, či ňou požadovaného právneho posúdenia nie je jeho súčasťou (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a ďalšie). Najvyšší súd dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením - nesprávnym vyriešením niektorej právnej otázky súdom (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014, tiež judikát R 24/2017)“.

13. Vo svetle vyššie uvedených teoretických východísk tak odvolací súd dospel k záveru, že otázka správnosti posúdenia skutkových zistení, ktoré dovodil súd zo zmluvnej dokumentácie a z nich vyvedených skutkových a právnych záverov týkajúcich sa uzatvorenia poistného ako podmienky uzatvorenia úverovej zmluvy, nie je súčasťou práva na spravodlivý proces, teda bez ohľadu na prípadne aj ne(správnosť) ich posúdenia (k naplneniu čoho však v posudzovanej veci ani nedošlo), nie je spôsobilým k záveru, že prostredníctvom jej posúdenia bola znemožnená odvolateľovi realizácia jeho procesných oprávnení.

14. V ďalšom naplnenie vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu vzhliadal odvolateľ v tom, že až zo samotného rozhodnutia zistil dôvod pre ktorý súd posúdil úver ako bezúročný a bezpoplatkový, naviac žalovaný v konaní netvrdil, že podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy bolo uzatvorenie poistenia, čo odvolateľ nemal možnosť rozporovať, čím je rozhodnutie pre neho prekvapivým pre nedodržanie

postupu daného ust. § 181 ods. 2 CSP v tom, že súd prvej inštancie odvolateľa neoboznámil s predbežným právnym posúdením veci a tiež ho nevyzval na odstránenie vád podania postupom podľa § 129 ods. 1 CSP.

15. Tak, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí tiež NS SR (uznesenie zo dňa 17.10.2011 pod sp.zn. 7Cdo 42/2010), na ktoré v odvolaní poukazuje tiež odvolateľ a so závermi ktorého sa odvolací plne identifikuje, konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Konanie pred súdom musí zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Civilný sporový poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich. Civilný sporový poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy, na čo slúži práve postup daný ust. § 181 ods. 2 CSP.

16. Podľa § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa ods. 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci.

17. V posudzovanej veci odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 21.08.2019 o 8:30 hod., predvolanie na ktoré žalobca prevzal, ako vyplýva z pripojenej doručky dňa 20.06.2019, čo znamená teda, že bol predvolaný riadne a včas. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania, žalobca sa na pojednávanie napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil, svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil (v písomnom ospravedlnení sa uvádza, že sa ospravedľuje aj z účasti na prípadných všetkých ďalších nariadených pojednávaniach) a súhlasí s tým, aby súd rozhodol aj bez jeho účasti. Na pojednávaní sa osobne zúčastnil žalovaný, ktorý okrem iného produkoval tiež skutkové tvrdenia, týkajúce sa spôsobu dojednania poistenia úveru, kde v rámci svojej výpovede tento uviedol, že mu bolo nanútené poistenie paňou, s ktorou dojednával úver s tým, že bez toho sa nedá pôžička zobrať, čo mu s takýmto významom táto mala povedať. Z obsahu zápisnice tiež vyplýva, že súd prvej inštancie dôsledne precízne postupoval podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, určil skutkové tvrdenia, v konkrétnostiach ktoré medzi stranami sú sporné, ktoré nesporné, oboznámil tiež predbežné právne posúdenie veci a to v zmysle tých skutkových a právnych záverov, na ktorých identicky aj samotné odôvodnenie vydaného rozhodnutia založil. Nie je teda pravdou odvolacie tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, či, že nemal možnosť sa vyjadriť, resp. spochybňovať tvrdenia žalovaného, týkajúce sa poistenia úveru, neopodstatnene navyiac tvrdil, že žalovaný takéto tvrdenia neprodukoval, čo však ako vyplýva z vyššie uvedeného nie je pravdou. Všetky procesné práva žalobcu tak boli zachované a pokiaľ sa on dobrovoľne na pojednávaní nezúčastnil, nemôže to ísť na ľarchu súdu či žalovaného, ale len samotného žalobcu, keďže to bol jedine on, ktorý sa svoju dobrovoľnou neúčast'ou na pojednávaní realizácie svojich procesných práv vzdal, a preto ani napadnuté rozhodnutie nemôže byť vo vzťahu k nemu udržateľne prekvapivým.

18. Nedôvodne tiež žalobca namieta, že súd mal postupovať podľa § 129 ods. 1, 2 CSP.

19. Civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína výlučne na základe žaloby, ktorá musí obsahovať všeobecné náležitosti v súlade s ustanovením § 127 ods.1 CSP (a/ ktorému súdu je určené, b/ kto ho robí, c/ ktorej veci sa týka, d/ čo sa ním sleduje, e/ podpis) a § 132 ods.1 CSP (okrem všeobecných náležitostí podania musí byť uvedené označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh - petit, t.j. ako žiada žalobca rozhodnúť). Iba formálne spôsobilá žaloba je základným predpokladom vecného prejednania veci. Uvedené náležitosti sú stanovené obligatórne a ak v podaní vo veci samej (žalobe) absentujú celkom, či sú nezrozumiteľné, súd je povinný postarať sa o odstránenie týchto nedostatkov, a to postupom podľa § 129 ods.1, 2 CSP, t.j. uznesením vyzvať toho, kto podanie urobil, aby ho doplnil alebo opravil v lehote ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní, v ktorom tiež uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba opraviť alebo doplniť a poučí ho o možnosti podanie

v prípade nečinnosti odmietnuť (§ 129 ods. 3 CSP). Pri rozhodovaní podľa uvedeného procesného ustanovenia však súd môže posudzovať len splnenie formálnych náležitostí podania (žaloby) uvedených v ust. § 127 CSP, v ust. § 132 a nasl. CSP (nemôže posudzovať nedôvodnosť, neopodstatnenosť žaloby, pretože to je dôvod pre jej zamietnutie). Dotknuté ustanovenie CSP ukladá povinnosť žalobcovi produkovať skutkové tvrdenia a pripojiť k žalobe listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, ich nepredloženie však nepredstavuje prekážku, pre ktorú nemožno pokračovať v konaní, pretože tieto dôkazy môžu byť predložené súdu kedykoľvek v priebehu konania. Je vecou výlučne žalobcu, aké skutkové tvrdenia na podporu uplatneného nároku bude produkovať a akými dôkazmi ich podloží. Civilné sporové konanie na rozdiel od mimosporového konania nie je ovládané tzv. vyšetrovacou zásadou a bremeno tvrdenia a dôkazu je výlučne na tej-ktorej strane sporu a ich absencia sa môže premietnuť jedine v neunesení dôkazného bremena a následnom zamietnutí žalobného návrhu ako celku, či jeho časti, ale nie v postupe podľa § 129 CSP, nepredloženie dôkazu totiž na výzvu súdu, by nemohlo mať ani následok v podobe odmietnutia žaloby bez meritórneho prejednania veci. V posudzovanej veci žaloba spĺňala formálne náležitosti, teda nebol dôvod na odvolateľom požadovaný postup. Z uvedeného dôvodu je tak vyššie produkovaná odvolacia námietka nedôvodnou. Možno len skonštatovať, že aké skutkové tvrdenia a dôkazy žalobca produkoval, z takých súd prvej inštancie vychádzal.

20. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil odvolateľovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo vo vzťahu k nemu k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

21. Vychádzajúc z obsahu odvolania žalobca ďalej namietal nesprávne skutkové a vychádzajúc z obsahu odvolania aj právne závery súdu prvej inštancie, čím uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h) CSP).

22. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

23. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

24. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver o nedôvodnosti žaloby nad rámec časti, v ktorej žalobcovi vyhovel a to pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. 8.11.2016, ďalej len „ZoSÚ“) pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ - celková čiastka) a nesprávne, v neprospech spotrebiteľa uvedenej RPMN (§ 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ) z ktorého dôvodu má žalobca nárok len na vrátenie istiny, bez úrokov a poplatkov. Rovnako správne je jeho rozhodnutie v časti trov konania, keď žalobcovi, ako pomerne úspešnému priznal nárok voči žalovanému na ich náhradu v rozsahu jeho čistého úspechu vo veci 49,96% (§ 255 ods. 2 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad

pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

25. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

26. Nemožno pochybovať (a nespochybnuje to v odvolaní ani samotný žalobca) o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu v zmysle ustanovení § 52 a nasl. OZ, založeného medzi stranami sporu zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom na tento spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, v ktorom má pôvod v konaní uplatňovaný nárok žalobcu voči žalovanému, súd prvej inštancie zákonu zodpovedajúcim spôsobom, vychádzajúc z princípu ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu, posúdiac, že naň dopadajú normy spotrebiteľského práva, podrobil ex offo prieskumu obsah zmluvy o tomto úvere z hľadiska toho, či obsahovala zákonné náležitosti. V čase uzatvorenia zmluvy platila právna úprava zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a súd prvej inštancie zo správne aplikovaných ustanovení označeného právneho predpisu platných a účinných ku dňu uzatvorenia dotknutej zmluvy aj vychádzal. Podľa dôvodovej správy k návrhu Zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (po prijatí publikovanom pod č. 129/2010 Z.z.), vo vzťahu k § 9 zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má, aby spotrebiteľ získal dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí tiež údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (spotrebiteľ musí byť jednoznačným spôsobom informovaný o tom, akú celkovú čiastku na úvere zaplatí). Z vyššie uvedenej dôvodovej správy k ust. § 9 ods. 2 vyplýva účel, pre ktorý zákonodarca zakotvil požiadavku obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere - ktorým účelom je dostatočná informovanosť spotrebiteľa o podmienkach spotrebiteľského úveru, ktorá požiadavka bola premietnutá aj do normatívneho textu - do znenia zákona.

27. V posudzovanej veci bola zmluva o úvere uzavretá dňa 08.11.2016, preto sa na ňu vzťahovali ustanovenia zákona č. 129/2010 z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia tejto zmluvy, teda do 31. 12. 2016. V zmysle § 9 ods. 2 tohto zákona, sú stanovené pod písm. a/ až z/ obligatórne náležitosti, ktoré každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať, okrem všeobecných náležitostí (§ 43 Občianskeho zákonníka), aby zmluva o spotrebiteľskom úvere bola perfektným právnym úkonom. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ cit. zákona stanovuje sankciu pre veriteľa vo forme bezúročnosti úveru a bez poplatkov v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/, a tiež ak je v zmluve uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa podľa § 11 ods. 1 písm. d/. Takouto obligatórnou náležitosťou v zmysle písm. k/, je tiež neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ktorej absenciu ako podstatnej náležitosti v dotknutej zmluve o úvere považoval súd za rozhodujúcu skutočnosť (a na ňu tiež v nadväznosti nesprávne uvedenú RPMN v neprospech spotrebiteľa) pre záver o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Sankcionovanie povinnosti poskytovateľa spotrebiteľského úveru vyplývajúcej zo zákona 129/2010 Z.z. uvedenej v § 11 ods. 1, je primerané vzhľadom k závažnosti porušenia povinnosti poskytovateľa úveru, ktorou sa zabezpečí cieľ, t.j. ochrana spotrebiteľa a tento následok odradí poskytovateľa úveru od konania, ktoré nezodpovedá cieľu a to, aby spotrebiteľovi bolo umožnené poznať podmienky zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje a rozsahu povinnosti plniť (rozsudok Súdneho Dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15). Aj keď zmluva o spotrebiteľskom úvere má písomnú formu, je naplnená podmienka podľa § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ, v tom, že ak neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/, či nesprávne, v neprospech spotrebiteľa uvedený údaj o RPMN podľa § 11 ods. 1 písm. d/ tejto právnej úpravy, považuje sa poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Súdnou praxou akceptovaný výklad tohto ustanovenia jednoznačne smeruje k tomu (z hľadiska objasnenia významu právnych noriem), že týmto ustanovením chcel zákonodarca postihnúť skutočnosť absencie určitých obsahových náležitostí špecifickým následkom v podobe toho, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to pri každom porušení uvedenom v § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý výklad z hľadiska sledovaného cieľa vyplýva aj z neskorších noviel tohto zákona.

28. Za správny odvolací súd považuje záver, podľa ktorého údaje obsiahnuté v tzv. formulárovej zmluve nezodpovedali požiadavkám kladeným na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rámci uvedených ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

29. Po oboznámení sa s obsahom zmluvy je zrejmé, že predmetná zmluva neobsahuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Čiastka v zmluve uvedená je iba súčtom všetkých splátok a poplatku za poskytnutie úveru bez toho, aby v nej bolo zahrnuté poistné, ako to správne konštatoval tiež súd prvej inštancie. Skutočnosť, že do celkových nákladov poistné patrí spochybniť nemožno, keďže samotný žalovaný ako spotrebiteľ vo svojej výpovedi uviedol, že musel uzatvoriť poistnú zmluvu ako súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo bolo podmienkou získania samotného spotrebiteľského úveru za žalobcom ponúkaných podmienok, ktoré skutkové tvrdenie v priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalobca nespochybňoval, preto súd prvej inštancie správne vychádzal z nespornosti tohto skutkového tvrdenia. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že k tomuto tvrdeniu žalovaného sa nemal možnosť vyjadriť a toto spochybniť, táto námietka je bez dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a vyvodených záverov s poukazom na to, že ako už bolo vyššie uvedené, žalobca bol riadne a včas na pojednávanie, na ktorom žalovaný toto skutkové tvrdenie produkoval, predvolaný a sám sa o svoje právo k tomuto sa vyjadriť pripravil tým, že sa pojednávania nezúčastnil, čo rozhodne nemôže ísť na ťarchu správnosti rozhodovacej činnosti súdu prvej inštancie, či samotného žalovaného. V zmluve je uvádzaná celková čiastka vo výške 1.549,60 eur, zahŕňajúca mesačnú splátku 24,91 eur, avšak pokiaľ by k tejto bolo pripočítané poistenie úveru s poplatkom vo výške 0,61 eur mesačne, pri počte splátok poistného 60,- celková čiastka, ktorú by bol povinný spotrebiteľ zaplatiť je 1.586,20 eur. Navyiac správne súd prvej inštancie posúdil, že text o poistení je zakomponovaný do predformulovaného textu samotnej zmluvy a teda niet dôvod mať vážnejšie pochybnosti o tom, že zmluva vôbec nepredpokladá odmietnutie poistenia ako takého. Bez ohľadu na to však samotný žalovaný nespochybnil, že výšku splátky úveru tvorí aj poplatok za poistenie vo výške 0,61 eur, tak tento mal byť jednoznačne zahrnutý pre účel výpočtu celkovej čiastky spojenej s úverom a pokiaľ tomu tak nebolo, nemožno považovať zákonom predpísanú obligatórnu náležitosť uvedenia celkových nákladov, ktoré musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom zaplatiť, za správnu, na čo bezprostredne nadväzuje tiež aj to, že RPMN uvedená v zmluve nie je uvedená v správnej výške, ale v neprospech spotrebiteľa, z ktorého dôvodu niet záveru súdu prvej inštancie v tom, že dôsledkom toho je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, z hľadiska vecnej správnosti nič vytknúť.

30. Podľa názoru odvolacieho súdu, takáto konštrukcia zmluvy vo vzťahu k podstatnému údaju, ktorý je obligatórnou náležitosťou zmluvy, namiesto jednoznačného a zrozumiteľného údaju o tom, koľko v skutočnosti spotrebiteľ na úver zaplatí, nielen neindikuje v prospech odlišného záveru, ktorý vyvodil súd prvej inštancie vo vzťahu k tejto náležitosti, ale je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, ktorou sa môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k takto poskytovanej službe. Vychádzajúc z tohto skutkového zistenia podľa názoru odvolacieho súdu žalobca náležite a so všetkou starostlivosťou, ktorú je možné od neho ako poskytovateľa úverového produktu spravodlivo očakávať, neposkytol spotrebiteľovi podstatné informácie obsiahnuté v zmluve tak, aby boli pre neho pravdivé a zrozumiteľné v dôsledku čoho jeho sankcionovanie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je v posudzovanej veci namieste. Pokiaľ by úmyslom žalobcu ako poskytovateľa daného úverového produktu, bolo skutočne informovať spotrebiteľa o rozsahu jeho záväzku tak, aby mal možnosť zvážiť vhodnosť takéhoto úverového produktu a porovnať ho s inými úverovými produktmi dostupnými na trhu v danom čase, niet racionálneho dôvodu pre to, aby do údaju o celkových nákladoch nebola zakomponovaná aj čiastka rovnajúca sa poistnému. Významom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal jednoznačnú vedomosť o tom, aká bude výška jeho finančného zaťaženia v súvislosti s poskytnutým úverom a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Účelu úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, ktorý jasne a pravdivo stanovuje, aká je celková čiastka, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť.

31. Na základe uvedeného preto správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená žalobcom a žalovaným neobsahuje pre priemerného spotrebiteľa jednoznačne opoznatelný (pravdivý) údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť tak, ako to vyžaduje citované ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o okolnosť,

ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto je možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, ktoré závery korešpondujú so závermi rozsudku Súdneho dvora EU zo dňa 09.11.2016 zn. C-42/15, čo má v konečnom dôsledku jednoznačný dopad tiež na správne uvedenie RPMN, ktorá je pod vplyvom vyššie uvedenej vady, jednoznačne uvedená nesprávne, v neprospech spotrebiteľa.

32. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, keďže súd prvej inštancie zistil, že žalovaný na úver spolu čerpal sumu 1.100,- eur a zaplatil žalobcovi sumu 484,88 eur, čo tento nespochybnil, je žalovaný povinný žalobcovi zaplatiť už len sumu 615,12 eur s príslušným úrokom z omeškania, na zaplatenie ktorej ho tiež súd prvej inštancie správne zaviazal s tým, že vo zvyšnej časti túto čiastku prevyšujúcej, žalobu zamietol a vzhľadom k čiastočnému úspechu žalobcu tomuto priznal náhradu trov konania v rozsahu jeho čistého úspechu vo veci (49,96%).

33. Odvolacie námietky žalobcu tak odvolací súd vyhodnotil ako v celom rozsahu nedôvodné.

34. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti (zamietajúcej - výrok III.) je vecne správne (za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov konania - výrok IV.), preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

35. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal právo na ich náhradu žalovanému vo vzťahu k žalobcovi napriek jeho plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže tomuto preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie

považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).